

domsforsørgelse. Dersom man tænker sig, at vi gennemføre en Forsikring, der faar nogen Effektivitet, maa vi nødvendigvis komme til at beskæftige os med den Opgave at give Alderdomsunderstøttelsen en saadan Form, at den passer ind i en Invaliditetsforsikring, hvis man i det hele taget til den Tid vil beholde den nuværende Form for Alderdomsunderstøttelse, hvilket det staaer Kommissionen aldeles frit for at bestemme. Jeg tror derfor, at den Form, Forslaget har, kan være fuldt ud tilfredsstillende for os alle sammen, naar vi blot ere enige om, hvad der skal lægges ind deri, og det ere vi jo enige om fra alle Sider, ikke alene fra Tingets, men ogsaa fra den højttærede Ministers Side.

Endnu vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum). Jeg ved jo, at det ærede Medlem er meget varmt interesseret for Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem har Grund til at tvivle om min varme Interesse i denne Sag, vi yde vist hinanden fuld Retfærdighed i saa Henseende. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at naar han nu træder op og hævder netop det Princip, der ligger i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, saa er det meget mærkeligt, da det ikke er saa mange Aar siden, det ærede Medlem og hans Meningsfæller traadte op netop mod det Princip, som er nedlagt i Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg har her liggende for mig en hel Bunke af Udtalelser i saa Henseende, som jeg kunde referere; det skal jeg imidlertid ikke; jeg skal kun nævne en eneste Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds, en Udtalelse, han fremkom med, da Alderdomsunderstøttelsesloven blev vedtaget. Den findes i Rigsdagstidende for 1890—91, Sp. 4921. Der udtaler det ærede Medlem: „Jeg skal straks sige, hvorfor vi — altsaa Socialdemokraterne — ikke kunne stemme for Forslaget, men maa stemme mod det, det er, fordi der er nedlagt et Princip i dette Lovforslag, et Princip, hvis Udførelse og Udøvelse er fuldtændig underkastet Vilkaarligheds Skøn,“ og han tilføjer senere: „Den Lov kan ikke bruges, det kan den ikke ifølge det

Princip, som ligger deri, den kan ikke udøves, uden at man kommer til at begaa Uretfærdighed.“

Det sagde det ærede Medlem for 10 Aar siden. Jeg vil ikke gøre det ærede Medlems Ord til mine, fordi jeg anerkender, at det humane Princip, der ligger i Loven, har været til megen Gavn, men jeg erkender, at naar Talen er om at yde fuld Retfærdighed, forstaar jeg i dette Tilfælde derved det, at man skal tilsige de gamle noget bestemt; der skal være noget, de kunne kræve som deres bestemte Ret, noget, de selv ved, hvad er, noget, som Samfundet yder dem, uden at det bliver betragtet som en Naadessag eller en anden Form for Fattighjælp. Men det Princip, det ærede Medlem den Gang var imod, er det samme, som nu er gældende, der er ikke sket noget som helst med Alderdomsunderstøttelsesloven, som har borttaget dette Princip fra den, ikke en Smule; Loven har faaet nogle enkelte Tilføjelser, og jeg erkender, at disse Tilføjelser have været Forbedringer, men de ere ikke af saa omfattende en Art, at de i nogen Maade have forrykket det Princip, hvorpaa Loven hviler.

Det er derfor meget mærkeligt, at det ærede Medlem kan komme og tale ganske i Modsætning til hans egne tidligere Udtalelser. Men vi Venstremænd, vi staa i dette Spørgsmaal endnu paa det selv samme Stadium som i 1891. Vi mene, at dette Spørgsmaal om Alderdomsforsørgelse ikke den Gang blev løst helt og fuldt, som det skal løses, naar det skal virke til Velsignelse saavel for de gamle og svage som for Samfundet i det hele, og derfor søge vi at komme ind paa andre Veje for at naa at faa denne Opgave realiseret paa en god, sund og naturlig Maade. Den Vej, vi her ere slaaede ind paa, er jo den gennem en Invaliditetsforsikring at udfylde Hullet i vor Alderdomsforsørgelse, altsaa at tage den Invaliditet, som fremkommer forud for, at vedkommende kan faa Alderdomsunderstøttelse, altsaa forud for det 60de Aar, ind med under den Organisation, som tager Sigte paa at støtte Arbejdsinvalidere. Men tillige vil dette Arbejde, jeg allerede har nævnt, med Nødvendighed faa den simple Følge, at naar det er naaet til et vist Punkt, vil